

Bayer Zsolt: A teljes beszéd

2022 február 27. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

El kell olvasni Putyin teljes beszédét.

El kell olvasni Putyin teljes beszédét. Hosszú, de megéri. Egy teljesen más nézőpontból szemléli a világot. S amit mond, az bizony rengeteg kérdést vet fel. Érdemes eltöprengenünk rajta...

Az Oroszországi Föderáció elnökének nyilatkozata

Moszkva, Kreml 2022. február 24. 06:00

V. Putyin: Tisztelt orosz Állampolgárok! Kedves Barátaim!

Ma újfent elkerülhetetlennek tartom, hogy visszatérjek a Donbaszban zajló tragikus eseményekhez, és magának Oroszország biztonsága szavatolásának kulcskérdéseire.

Kezdem azzal, amiről idei február 21-i nyilatkozatomban beszéltem. Arról van szó, ami különös aggodalommal és nyugtalansággal tölt el minket, azok az alapvető fenyegetések, amelyeket országunk vonatkozásában évről-évre, lépésről-lépésre nyersen és leplezetlenül alkotnak felettlen nyugati politikusok. A NATO keleti bővítését, és katonai infrastruktúrájának Oroszország határaihoz közelítését értem ezalatt.

Jól ismert, hogy mi 30 év alatt elszántan és türelmesen próbáltunk megegyezni a NATO vezető tagállamaival az európai egyenlő és oszthatatlan biztonság elvével. A javaslatainkra állandóan, vagy cinikus becsapással és hazugsággal, vagy nyomásgyakorlási- és zsarolási kísérletekkel válaszoltak. Mindeközben a NATO minden tiltakozásunk és aggodalmunk ellenére, töretlenül bővíti magát. A katonai gépezete mozgásba van, és - ismétlem - a közvetlen határainkhoz közelít.

Miért történik mindez? Honnan van ez a szemtelen modor a saját exkluzivitás, tévedhetetlenség, „saját magamnak mindent lehet” pozíciójából történő tárgyalás? Honnan jön ez az érdekeinket és teljesen törvényes követeléseinket lenéző, lesajnáló hozzáállás?

A válasz világos, minden érthető és egyértelmű. A Szovjetunió az elmúlt évszázad 80-as éveiben meggyengült, azután pedig teljesen szétesett. Az akkor történtek egész folyamata ma is jó lecke nekünk. Biztosan megmutatja, hogy a hatalom- és akarat paralízise, az első lépés a teljes degradáció és elfelejtetté válás útján. Elég volt némi időre elveszteni a magabiztosságunkat, és „ennyi volt”: a világ egyensúlya megtört.

Ez pedig odáig vezetett, hogy a korábbi szerződések és megállapodások már gyakorlatilag nem hatályosak. A rábeszélések és kérések már nem segítenek. Mindent, ami a hatalmon lévő hegemónnak nem fejezi ki tetszését, azt archaikusnak, elavultnak és szükségtelennek nyilvánítja. És fordítva: mindent, ami számára (a hegemon számára) elnyös, azt végső igazságként mutatja be, és bármi áron, minden eszközzel véghez viszi. A másként gondolkodókat kerékbe töri.

Amiről most beszélek, az nem csak Oroszországot érinti, és nem csak minket aggaszt. Ez vonatkozik a nemzetközi kapcsolatok egész rendszerére, sőt néha magukra az Egyesült Államok szövetségeseire is. A Szovjetunió összeomlása után tulajdonképpen megkezdődött a világ újrafelosztása, és az addigra kialakult nemzetközi jogi normák – és közülük, az alapvető, kulcsfontosságú normák, amelyek a második világháború következményeként kerültek elfogadásra, és nagymértékben megszilárdították a második világháború eredményeit – zavarni kezdték azokat, akik a hidegháború győztesének vallják magukat. Természetesen a gyakorlati életben, a nemzetközi kapcsolatokban, azok szabályozásának tekintetében figyelembe kellett venni a világ folyamatainak változásait és magának az erőviszonyoknak a változásait is. Ezt azonban szakértelemmel, gördülékenyen, türelmesen, minden ország érdekeit figyelembe véve, tiszteletben tartva, felelősségünket megértve kellett volna megtenni. De nem – az abszolút felsőbbrendűségől fakadó eufória, az abszolutizmus egyfajta modern formája, és még döntéshozók, -elfogadók, -végrehajtók általános kulturálisan alacsony szintje és arroganciája ahhoz vezetett, hogy a született döntések csak maguk számára voltak elnyösök. A helyzet tehát más forogatókönyv szerint kezdett kialakulni.

Nem kell messze keresni a példákat. Először is, az ENSZ Biztonsági Tanácsának bármilyen szankciója nélkül, véres hadműveletet hajtottak végre Belgrád ellen, repülőgépekkel és rakétákkal Európa keleti közepén. Több hetes folyamatos bombázást hajtottak végre polgári városok, életfenntartó infrastruktúra ellen. Kötelességünk emlékeztetni ezekre a tényekre, különben egyes nyugati kollégák nem szívesen gondolnak vissza ezekre az eseményekre, és amikor erről beszélünk, inkább az általuk megítélt körülményekre hivatkoznak és nem a nemzetközi jog normáira.

Aztán jött sorban Irak, Líbia, Szíria. A katonai erő Líbiával szembeni illegitim alkalmazása, az ENSZ Biztonsági Tanácsa líbiai kérdésben hozott minden határozatának eltorzítása az állam teljes pusztulásához, a nemzetközi terrorizmus melegágyának kialakulásához vezetett, az ország humanitárius katasztrófába zuhant, egy véget nem érő polgárháború szakadékaiba, amely máig nem állt le. A tragédia, amely nemcsak

Líbiában, hanem az egész régióban emberek százezreinek, millióinak kárára ítéltetett, hatalmas migrációs kivándorláshoz vezetett Észak-Afrikából és a Közel-Keletről, Európába.

Hasonló sorsot szántak Szíriának is. A nyugati koalíció harci cselekményei ezen ország területén a szíriai kormány beleegyezése és az ENSZ Biztonsági Tanácsának szankciója nélkül nem más, mint agresszió, beavatkozás.

Ugyanakkor ebben a sorban különleges helyet foglal el természetesen Irak inváziója, ugyancsak bármilyen jogalap nélkül. Ürügyként az Egyesült Államok rendelkezésére álló, Irakban található tömegpusztító fegyverekről szóló, állítólag megbízható információt választották. Ennek nyilvános bizonyítására az amerikai külügyminiszter az egész világ előtt megrázott valamilyen fehér poros kémcsövet, biztosítva mindenkit, hogy ez az Irakban kifejlesztett vegyi fegyver. Aztán kiderült, hogy mindez csalás, blöff: Irakban nincs semmiféle vegyi fegyver. Hihetetlen, meglepő, de a tény az tény marad. Legmagasabb állami szinten és az ENSZ magas pódiumáról is hazudtak. Ennek eredménye – hatalmas veszteségek, pusztítás, a terrorizmus hihetetlen hulláma.

Általában az a benyomásunk, hogy gyakorlatilag mindenhol, a világ számos régiójában, ahová a Nyugat a saját rendjének megteremtése érdekében jön, ott véres, be nem gyógyult sebek, a nemzetközi terrorizmus és a szélsőségesek fekélyei maradnak hátra. Mindaz, amit elmondtam, a legkirívóbb, de közel sem az egyetlen példa a nemzetközi jog figyelmen kívül hagyására.

Ugyanebben a sorban vannak a hazánknak tett ígérek is arra vonatkozóan, hogy NATO-t egy hüvelykkel sem bolygítsuk keletre. Ismétlem - átvettek, de köznyelven szólva, egyszerre dobáltak. Igen, gyakran lehet hallani, hogy a politika piszkos üzlet. Lehetséges, de hát nem ennyire, nem ilyen mértékben. Hiszen az ilyen csaló magatartás nemcsak a nemzetközi kapcsolatok alapelveinek mond ellent, hanem mindenekelőtt az általánosan elfogadott erkölcsi normáknak. Hol itt az igazság és a valóság? Csupán egy rakás hazugság és képmutatás.

Egyébként maguk az amerikai politikusok, politológusok és újságírók írják és mondják, hogy az Egyesült Államokban az elmúlt években valódi "hazugságok birodalma" jött létre. Nehéz nem egyetérteni ezzel – ez így van. De nem kell szerénykedni: elvégre az Egyesült Államok nagy ország, rendszerformáló hatalom. A mottójai nem csupán szelíden és alázatosan egyetértenek, bármely okból kifolyólag énekelnek neki, hanem még le is másolják a viselkedését, lelkesen fogadják el a részükre javasolt szabályokat. Ezért alapos indokkal, magabiztosan elmondhatjuk, hogy az egész úgynevezett nyugati blokk, amelyet az Egyesült Államok a saját képére és hasonlatosságára alkotott, teljes egészében maga az a bizonyos "hazugság birodalma".

Ami hazánkat illeti, a Szovjetunió összeomlása után, az új, modern Oroszország példátlan nyitottsága, az Egyesült Államokkal és más nyugati partnerekkel való szinte együttműködésre való készsége és a gyakorlatilag egyoldalú leszerelés ellenére kíséreltek meg nyomást gyakorolni ránk, és végleg elpusztítani minket. Így volt ez a 90-es években, a 2000-es évek elején, amikor az úgynevezett kollektív Nyugat a legaktívabb módon támogatta a szeparatizmust és a zsoldosbandákat Dél-Oroszországban. Milyen áldozatokba, milyen veszteségekbe került nekünk mindez akkor, és milyen megpróbáltatásokon kellett keresztülmennünk, mielőtt végleg felszámoltuk a nemzetközi terrorizmust a Kaukázusban. Emlékszünk erre, és soha nem is felejtjük el.

Igen, egészen a közelmúltig nem szüntek meg a kísérletek arra, hogy a saját érdekükben felhasználjanak minket, lerombolják hagyományos értékeinket, és ránk kényszerítsék állértékeiket, amelyek belülről bomlasztanak minket, népünket, és azokat az attitűdöket, amelyeket már agresszíven alkalmaznak országaikban, és amelyek közvetlenül degradációhoz és degenerációhoz vezetnek, mert ellentmondanak az emberi természetnek. Ez nem fog megtörténni, még soha, senkinek sem sikerült. Most sem fog. Mindennek ellenére 2021 decemberében ismét kísérletet tettünk arra, hogy megállapodjunk az Amerikai Egyesült Államokkal és szövetségeseivel az európai biztonság elveiről és a NATO bolygításának elkerüléséről. Hiába. Az Amerikai Egyesült Államok álláspontja nem változik. Nem tartja szükségesnek a tárgyalást Oroszországgal ebben a számunkra kulcsfontosságú kérdésben, figyelmen kívül hagyva érdekeinket, csupán saját céljait követve.

Természetesen, ebben a helyzetben felmerül bennünk a kérdés: mit tegyünk ezután, mire számíthatunk? A történelemből jól tudjuk, hogy az 1940-es években és az 1941-es évek elején a Szovjetunió minden lehetséges módon megpróbálta megakadályozni, vagy legalábbis késleltetni a háború kitörését. Ennek érdekében szó szerint a végsőkig igyekezett nem provokálni a lehetséges agresszort, nem hajtotta végre vagy elhalasztotta a legszükségesebb, legkézenfekvőbb mozzanatok, amelyekkel felkészülhetett volna az elkerülhetetlen támadás visszaverésére. És azok a lépések, amelyeket végül mégis meghoztak, katasztrofálisan elkéstek.

Ennek eredményeként az ország nem állt készen arra, hogy teljes erejével ellenálljon a náci Németország inváziójának, amely 1941. június 22-én hadüzenet nélkül érte szülőföldünket. Az ellenséget sikerült megállítani, majd leverni, de óriási áron. Az agresszor megnyugtatására tett kísérlet a Nagy Honvéd?

Háború el?estéjén tévedésnek bizonyult, amely sokba került népünknek. A harci cselekmények legels? hónapjaiban hatalmas, stratégiailag fontos területeket és emberek millióit veszítettük el. Másodszor nem engedünk meg magunknak egy ilyen hibát, erre nincs jogunk.

Mindazok, akik világalomra törnek, nyilvánosan, büntetlenül és minden alap nélkül ellenségüknek nyilvánítanak minket, Oroszországot. ?k valóban jelenleg nagy pénzügyi, tudományos-technológiai és katonai lehet?ségekkel rendelkeznek. Mi tisztában vagyunk ezzel, és objektívan értékeljük az állandóan minket célzó gazdasági fenyegetéseket. Ugyanúgy, ahogy a saját lehet?ségeinket is, hogy miként tudunk ellenállni ennek az arcátlan és permanens zsarolásnak. Ismétlem, mindezt mi rendkívül reálistan, illúziók nélkül értékeljük.

Ami a katonai területet illeti, a modern Oroszország még a Szovjetunió felbomlását, és annak jelent?s potenciálját is elveszítve, jelenleg a világ egyik leger?sebb atomhatalma, s?t, egy sor legfejlettebb fegyverfajta esetében bizonyos el?nyökkel is rendelkezik. Ezzel kapcsolatban senkinek nem lehet kétsége afel?l, hogy egy országunk ellen intézett nyílt támadás bármelyik potenciális agresszor megsemmisítésével és borzasztó következményekkel járna.

Ezzel együtt a technológiák, és többek között a védelmet szolgálók is gyorsan változnak. A vezet? szerep ezen a területen egyik kéz?l a másikba vándorol, azonban a határaink mentén lév? területek katonai birtokba vétele - ha ezt megengedjük – évtizedekre vagy akár örökre is megmarad. Ez pedig Oroszország számára folyamatosan növekv?, abszolút elfogadhatatlan fenyegetést jelent.

Most már, amikor a NATO kelet felé terjeszkedik, a helyzet hazánkra nézve évr?l évre egyre rosszabb és veszélyesebb. Ráadásul az elmúlt napokban a NATO vezetése nyíltan beszél arról, fel kell gyorsítani, er?ltetni kell a szövetség infrastruktúrájának Oroszország határához történ? kiterjesztését. Más szavakkal, meger?sítik a saját pozíciójukat. Nem tudjuk már tovább csak figyelni eseményeket. Részünkr?l teljes felel?tlenség lenne.

Az Ukrajna területén kezd?dött észak-atlanti szövetségi infrastruktúra további b?vítése számunkra teljességgel elfogadhatatlan. Természetesen nem a NATO itt a lényeg, az csak az USA egy külpolitikai eszköze. A probléma az, hogy a velünk szomszédos – megjegyzem, számunkra történelmi – területeken egy velünk ellenséges „anti-Oroszország” jön létre, amelyik teljes küls? ellen?rzés alatt áll. A NATO országok er?teljesen felfegyverzik és a legmodernebb fegyverekkel látják el.

Az Egyesült Államok és szövetségesei számára az úgynevezett Oroszország visszaszorításának politikája nyilvánvalóan geopolitikai haszon. Hazánk számára azonban – végs? soron élet, halál kérdése. Kérdése annak, lesz-e történelmi jöv?nk, mint nép. És ez nem túlzás, ez így van. Ez valós veszélyt jelent nem csak érdekeinkre, hanem államunk létére, szuverenitására. Ez az a vörös vonal, amir?l már nemegyszer szó volt. Átlépték.

Ezzel kapcsolatban – és a donbaszi helyzetr?l. Azt látjuk, hogy azok az er?k, amelyek 2014-ben az államcsínyt Ukrajnában végrehajtották, magukhoz ragadták és most is tetszet?s választásokkal tartják meg a hatalmat, végleg elutasították a konfliktus békés rendezését. Nyolc év, végtelenül hosszú nyolc éven keresztül mindent megtettünk, hogy a helyzet békés úton, politikai eszközökkel rendez?djön. Mindhiába.

Ahogy az el?z? beszédemben már mondtam, nem lehet együttérzés nélkül nézni azt, ami ott zajlik. Már nem lehetett tovább t?rni. Elkerülhetetlen volt azonnal véget vetni ennek a rémálomnak –ott él? emberek millióival szembeni népiirtás, akik csak Oroszországra számítanak, csak bennünk reménykednek. Az emberek ezen törekvései, érzései, fájdalma volt az, ami a f? motivációt adta a Donbasz népköztársaságainak elismerésére vonatkozó döntés meghozatalában. Amit úgy vélem fontos még aláhúzni. A NATO vezet? országai a saját céljuk elérése érdekében mindenben támogatják Ukrajnában a széls?séges nacionalistákat, akik els? sorban soha nem bocsátanak meg a krímieknek és a szevasztopoliaknak a szabad választásukért – az Oroszországgal való újraegyesülésért.

Természetesen bemennek a Krímbe, és úgy ahogy a Donbaszba is, háborúval, azért, hogy gyilkoljanak. Ugyanúgy, ahogy a Nagy Honvéd? Háború idején a „karatyelik” (olyan személyekre használt szó, akik a II. világháború alatt Ukrajnában kollaboráltak a náci Németország csapataival, és büntet? jelleggel gyilkoltak civil lakosokat), a Hitler b?ntársaiból verbuválódott ukrán nacionalista banditák védtelen embereket öltek. Nyíltan kimondják, számos más orosz területre is igényt tartanak. Az események fejl?dése menetének, valamint a beérkez? információk elemzése azt mutatja, hogy Oroszországnak ezekkel az er?kkel való összecsapása elkerülhetetlen. Csak id? kérdése: készül?dnek, várják a megfelel? alkalmat. Most már nukleáris fegyvereket is akarnak birtokolni. Ezt nem engedjük.

Ahogy korábban mondtam, Oroszország a Szovjetunió szétesése után új geopolitikai realitásokat fogadott el.

Tisztelettel viszonyulunk és fogunk is minden poszt-szovjet térségben létrejött állam irányába. Tiszteljük és tisztelni is fogjuk szuverenitásukat. Erre példa az a segítség, amit a tragikus eseményeken átment Kazahsztánnak nyújtottunk, amikor megkérd?jelez?dött az államisága és integritása. De Oroszország nem érzi magát biztonságban, nem tud fejl?dni, nem tud létezni állandó, Ukrajna modern területe fel?l áradó

fenyegetettségben.

Hadd emlékeztessenem Önöket arra, hogy 2000-2005-ben katonai választ adtunk a kaukázusi terroristáknak, megvédtük államunk egységét, megvédtük Oroszországot. 2014-ben támogattuk a krímieket és a szevasztopoliakat. 2015-ben a Fegyveres Erőket használtunk, hogy megállítsuk a Szíriából Oroszországba tartó terroristákat. Nem volt más mód, hogy megvédjük magunkat.

Most is ugyanaz történik. Egyszerűen Nekünk, Önöknek nem hagytak egyetlen más lehetőséget arra, hogy megvédjük Oroszországot, a népünket, azon kívül, amit kénytelenek vagyunk ma használni. A körülmények határozott és azonnali cselekvést követelnek meg tőlünk. A Donbasz népköztársaságai segítségért fordultak Oroszországhoz.

E tekintetben az ENSZ Alapokmánya 7. részének 51. cikkével összhangban, az Oroszországi Föderáció Tanácsának jóváhagyásával, a Donyecki Népköztársasággal és a Luganszki Népköztársasággal a barátságról és kölcsönös segítségnyújtásról kötött Szövetségi Gyűlés által ez év február 22-én ratifikált szerződés értelmében különleges katonai művelet végrehajtásáról döntöttem.

Célja: azon emberek védelme, akik nyolc éven keresztül ki voltak téve a kijevi rezsim zaklatásának és általa elkövetett népirtásnak. Ezért törekedni fogunk a demilitarizációra és a nácimentesítésre. Emellett átadjuk a bíróságnak azokat, akik véres bűncselekményeket követtek el a békés lakosság, ezen belül Oroszország állampolgárai ellen.

Terveink között ugyanakkor nem szerepel ukrán területek megszállása. Senkire nem akarunk erővel rákényszeríteni semmit. Ezzel együtt halljuk, hogy Nyugaton egyre több szó esik arról, hogy az egykor a szovjet totalitárius állam által aláírt megállapodásokban foglaltakat, amelyek a második világháború utáni rendet rögzítették, már nem szükséges végrehajtani. Nos, mit kellene erre válaszolni? A második világháború eredményei, valamint népünk által a nácizmus legyőzése érdekében hozott áldozatok, számunkra szentek.

Ez azonban, kiindulva azokból a realitásokból, amelyek az elmúlt évtizedekben kialakultak, nem mond ellent az emberi szabadság jogok értékeinek, Nem szünteti meg a nemzetek önrendelkezésének jogát sem, amelyet az ENSZ Alapokmányának 1. cikkelye rögzít.

Emlékeztetnék arra, hogy se a Szovjetunió megalakulásakor, se a második világháború után nem kérdezte meg senki a mai Ukrajna területén élőket arról, hogy miként képzelik el az életüket. A mi politikánk alapja a szabadság, a szabad választás joga ahhoz, hogy mindenki maga határozza meg a saját és gyermekei jövőjét. És fontosnak tartjuk, hogy a mai Ukrajna területén élő összes nép, amelynek szándékában áll, élhessen ezzel a joggal, a választás jogával.

E kapcsán Ukrajna polgáraihoz is fordulok. 2014-ben Oroszországnak kötelessége volt megvédeni a Krím és Szevasztopol lakosait azoktól, akiket önök is "náciknak" neveznek.* A krímieket és szevasztopoliakat meghozták a saját döntésüket – együtt lenni a történelmi hazájukkal, Oroszországgal, és mi ezt támogattuk. Megismétlem, egyszerűen nem tehattünk mást. **Megjegyzés: Az orosz „politikai zsargonban” a „naci” szót az ukrán nacionalistákra használják, a német nemzetiszocialista rövidítéssel való „egybecsengése” azonban nem véletlen.*

A mai eseményeknek semmi köze nincs Ukrajna és az ukrán nép érdekeinek megsértéséhez. Arról szólnak, hogy megvédjék magát Oroszországot azoktól, akik túszul ejtették Ukrajnát, és megpróbálják felhasználni országunk és népe ellen.

Megismétlem, a cselekedeteink – önvédelem az ellenünk teremtett veszélyek és a mostaninál is nagyobb baj ellen. Bármennyire nehéz is, kérem, értsék ezt meg, és kérem az együttműködésüket ahhoz, hogy mihamarabb fordítsunk ezen a tragikus oldalon és közösen haladjunk előre, nem engedve senkinek, hogy beavatkozzon a dolgainkba, a kapcsolatainkba, hanem azokat önállóan alakítsuk ki, úgy, hogy az megteremtse a szükséges feltételeket minden probléma leküzdéséhez, és az államhatárok ellenére, erősítse bennünk az egységet. Hiszek ebben, a közös jövőnkben.

Kötelességem az ukrán hadsereg katonáihoz is fordulni.

Tisztelt bajtársak! Apáik, nagyapáik, dédnagyapáik nem azért harcoltak a nácik ellen, megvédve a mi közös Hazánkat, hogy a mai neonácik bitorolják a hatalmat Ukrajnában. Önök az ukrán nép védelmére tettek hőséget, nem pedig az Ukrajnát kirabló és a népet megfélemlítő nemzetellenes juntára.

Ne teljesítsék a bűnözői utasításokat. Arra kérem önöket, hogy azonnal tegyék le a fegyvert és menjenek haza. Hadd egyértelműsítsem: az ukrán hadsereg minden olyan katonája, aki eleget tesz ennek a követelésnek, akadálytalanul elhagyhatja a háborús övezetet és visszatérhet a családjához.

Még egyszer hangsúlyozom: a felelősség az esetleges vérontásért teljes mértékben az Ukrajna területén uralkodó rezsim lelkiismeretét terheli.

Most pedig néhány fontos, nagyon fontos szó azokhoz, akik kísértést éreznek arra, hogy kívülről beavatkozzanak az eseményekbe. Bárki, aki megpróbál megzavarni minket, vagy fenyegeti az országunkat és a népünket, tudnia kell, hogy Oroszország válasza azonnali lesz, és olyan következményekkel jár, amilyenekkel a történelme során eddig senki nem szembesült. A fejlemények bármilyen eshetőségére

készen állunk. E téren minden szükséges döntés meg lett hozva. Remélem, hogy meghallanak.

Oroszország tisztelt polgárai!

Egész nemzetek és népek jóléte és pusztasága, sikerük és életképességük mindig a kultúrájuk és értékeik, tapasztalataiból és hagyományaikból fakad. De persze függ a változó körülményekhez való gyors alkalmazkodási képességétől, a társadalmi kohéziótól valamint attól, hogy mennyire hajlandó a konszolidációra és összegyűjteni minden meglévő erejét ahhoz, hogy haladjon előre. Az erre mindig szükség van – de az erő minősége különböző tud lenni. A beszédem elején említett „hazugságbirodalom” politikája elsősorban a durva, egyenes irányú erőn alapszik. Az ilyenekre mondják nálunk: „erő van, ész nem kell.”

De mi önökkel tudjuk, hogy a valódi erő – az igazságosságban és az igazságban van, ami a mi oldalunkon áll. És ha ez így van, akkor nehéz nem egyetérteni azzal, hogy éppen az erő és a küzdelemre való készenlét képezi a függetlenség és a szuverenitás alapjait. Ezek azok a szükséges fundamentumok, amelyekre megbízhatóan építeni lehet a saját jövőt, otthonot, családot, és Hazát.

Tisztelt honfitársak!

Bízom benne, hogy az orosz fegyveres erők hazájuk iránt elkötelezett katonái és tisztjei szakszerűen és bátran teljesítik kötelességüket. Nincs kétségem afelől, hogy a kormányzat minden szintje, a gazdaságunk, a pénzügyi rendszerünk, a szociális szféránk stabilitásáért felelős szakemberek, vállalatunk vezetői és az egész orosz üzleti élet összehangoltan és hatékonyan fog fellépni. Számítok valamennyi parlamenti párt és társadalmi erő konszolidált, hazafias hozzáállására.

Végül soron, ahogy az a történelemben mindig is volt, Oroszország sorsa soknemzetiségű népünk megbízható kezében van. Ez pedig azt jelenti, hogy a meghozott döntések megvalósulnak, a kitűzött célokat elérjük, szülőföldünk biztonsága megbízhatóan garantált lesz.

Hiszek az Önök támogatásában, abban a legyőzhetetlen erőben, amelyet a haza iránti szeretetünk ad.

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>.

illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lajk" számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló

